

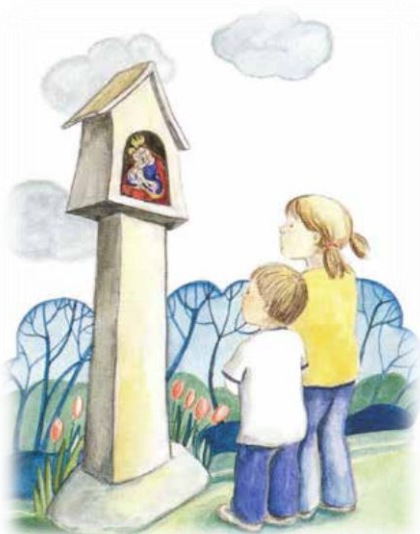
ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU

LETNIK 10

MAJ - 2019

LE ENO JE POTREBNO

Šmarnice, lep spomin na otroštvo

Šmarnična pobožnost

Mesec maj je Marijin mesec, ko zazvenijo Marijine pesmi in pri sveti maši (ali izven nje) beremo šmarnično branje, šmarnice. Četudi je vaša župnijska cerkev za vas preveč oddaljena, še vedno lahko obhajate šmarnice v podružnični cerkvi, pri vaški kapelici ali celo doma. V prvih dveh primerih se glede obhajanja šmarnic dogovorite z g. župnikom in mu ponudite svojo pomoč pri organizaciji šmarnične pobožnosti, iskanju sodelavcev, okrasitvi cerkve, prevzemu ključa podružnične cerkve ...

Šmarnična pobožnost je tudi lepa

priložnost, da se župljani v vašem kraju povežete in se nenazadnje naučite, kako to ljudsko pobožnost obhajati.

Šmarnično branje je na voljo v več katoliških knjigarnah. Morda bi bilo za šmarničarje privlačno tudi branje šmarnic izpred leta ali dveh. Bodite prepričani, da bo vsakodnevna zgodba z bogato vsebino pritegnila otroke in odrasle. Otroci si bodo za vedno zapomnili mamo ali očeta, ki je vodil šmarnično pobožnost.

Če boste šmarnice obhajali doma, povabite še sosednje družine, da se vam pridružijo. Na posebnem mestu v stanovanju pripravite Marijin kotichek, kjer pogrnete lep prticek, nanj daste Marijino podobo in pred njo vazo s cveticami, za katero naj skrbijo otroci. Lahko se dogovorite, da se enkrat dobite pri vaši družini, naslednjič pa pri sosedih. Šmarnična pobožnost bo tako tudi priložnost za utrjevanje vašega prijateljstva, saj po njej lahko udeležencem ponudite kakšen prigrizek in sok ter nadaljujete druženje.

In kako obhajamo šmarnično pobožnost?

Za uvod šmarnične pobožnosti lahko zapojemo eno izmed pesmi v čast Marije: Spet kliče nas venčani maj, Krasni majnik, Lepa, si, lepa si, Bodi nam pozdravljena, Cvetke trgam, Dajte, hribi in doline, Do Marije, Jaz sem otrok Marijin, Ko zarja zlati nam gore, Lepšega v nebesih ni, Marija, mati ljubljena, Marija, mati moja, Marija, pomagaj nam, Marija skoz življenje ... Pesmi lahko natipkate in natisnete ter jih razdelite obiskovalcem, da se bodo lažje naučili besedila. Če morda ne poznate celotnega besedila, jih lahko poiščete na spletu. Izberete lahko tudi novejša Marijine in druge duhovno ritmične pesmi, kot so: Ti, ki si na svet prinesla sonce, O Marija, o Marija, Mali cvet, Ti si moja gospa, Tebi, Brezmadežna ...

Naredimo znamenje križa: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Zmolimo zdravamarijo.

Preberemo šmarnično branje dneva.

Zmolimo litanije Matere Božje (lavretanske litanije).

Spomini naših župljanov

Najlepši spomini na šmarnice so iz osnovnošolskih let, ko je večina otrok zvečer vse pustila in šla k maši ... To je tako, da človeka kar vleče, ko čaka, da bo naslednji dan.

V spominu so mi ostale šmarnice, ki so bile namenjene spoznavanju liturgičnih predmetov in stavbe, pa zgodba običajne družine, ki se je borila z grešnostjo in duhovnostjo.

Lepi spomini segajo v otroštvo, ko sem šmarnice obiskoval skupaj z mamo, poslušal šmarnično branje in prepeval Marijine pesmi.

Šmarnice so poseben čas, ker se bolj zblizamo z Marijo in jo častimo s petjem. V mesecu maju grem še posebej rada k maši, saj je ob prepevanju pesmi Mariji vzdušje zelo lepo.

Šmarnice so zame lep spomin na otroštvo. Še danes mi je lepo pri šmarnicah in Mariji, a velikokrat kar ne znam najti časa ali pa volje za pot tja. Cerkev sedaj ob šmarnicah ni tako zelo polna kot nekdaj, a iz povedanega je slišati, da še veljajo besede iz majniške pesmi: Še gori ljubezen, blažena Gospa, še si ti kraljica mojega srca.

Vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/laiki/smarnice-lep-spomin-na-otrostvo/>

Amicus Dei

JUTA

12. maj

Juta je nemška oblika hebrejskega imena Judita, ki pomeni 'judovska – Judinja'. Judita je glavna junakinja Juditine knjige, ene od knjig Svetega pisma stare zaveze. Ta junaška žena je rešila svoje rojake v hudi stiski: ubila je asirskega vojskovodja Holofema in s tem rešila mesto Betulijo, ki jo je oblegala asirska vojska.

Današnja godovnjakinja, blažena Juta, je svoje rojake podpirala s svojo spokornostjo. Rodila se je okoli leta 1200 v Turingiji. Že v otroških letih si je prizadevala čim zvesteje izpolnjevati božjo voljo. Dano ji je bilo spoznanje, da se bo poročila, vendar pa zakon ne bo trajal dolgo. Tako se je res zgodilo. Za roko jo je zaprosil pruski plemič poljske krvi Jan Konopacki. Juta je bila vzorna žena in mati. Svojega moža je spoštovala, vse domače je iskreno ljubila, do služinčadi je bila obzirna, do ubogih dobrotljiva. Ko je mož želel, da bi se napravila v dragocene obleke, mu je odgovarjala: »Razkošju se ne odpovedujem zaradi skoposti, temveč zato, ker se mi zdi neumno, da bi toliko porabila za okras telesa, ki bo kmalu ovenelo. Veliko pametneje se mi zdi, da to, kar prihranim, dajem ubogim.« Veliko je molila. Svoje otroke je vzgojila v verskem duhu, tako da so vsi po vrsti izbrali redovniški poklic. S svojo pobožnostjo je navdihnila možu misel, da gre kot romar v Sveto deželo, da tako zadosti za grehe svojega življenja. S tega romanja se ni vrnil.

Ko je vdova Juta pospremila v samostan svojega najmlajšega otroka, je po zgledu sv. Elizabete Turinške, katero je v vsem posnemala, prodala vse svoje imetje in izkupiček razdelila med uboge. Zase je obdržala le obleko iz raševine in vrv, s katero je bila prepasana. Hodila je okoli kot beračica – pa tudi zdaj ni skrbela le zase, temveč predvsem za svoje varovance – za slepe in hrome. Nekateri so se nekdanji plemiški ženi, ki je postala beračica, posmehovali, drugi pa so jo občudovali kot

svetnico. Juta je sklenila, da bo zapustila domače kraje in odšla na tuje. Izbrala si je samotno pokrajino v Prusiji. V tej samoti se ji je pogosto prikazoval Jezus v spremstvu svojega najljubšega učenca Janeza. Juta se je hotela prepričati, če so ta prikazovanja resnična in ne morda satanova prevara. Potrdilo o pristnosti je bil dar, da je znala razložiti kateri koli del Svetega pisma, čeprav ga nikoli ni brala.

Njena glavna skrb je še naprej veljala najbolj zapuščenim. Zanje je hodila naokoli, da jim je priskrbela živež. Sama je živela tudi po več dni brez hrane. Blizu kraja, kjer je živela, je bil njen rojak Nanno, veliki mojster nemškega viteškega reda, ki je deloval v Prusiji, kjer je bilo še veliko prebivalcev poganske vere. Za duhovnega voditelja si je izbrala škofa Henrika, ki je bil po rodu Irec in je prišel kot misijonar v Prusijo. Juta mu je pri misijonskem delu pomagala tako, da je s svojo dobrodelnostjo potrjevala resnico, da je ljubezen do bližnjega razpoznavni znak Jezusovih učencev. Moč za to ljubezen črpajo iz njegove ljubezni do konca.

Po štirih letih tega delovanja je Juta zbolela. Ko jo je napadla mrzlica, je vedela, da se bliža konec njenega zemeljskega potovanja. Ukazala je, naj jo položijo na gola tla. Škof ji je podelil zakramente za umirajoče. Počasi je izgovarjala Jezusovih sedem poslednjih besed na križu, potem je nagnila glavo in zaspala v Gospodu. To je bilo 5. maja 1264. Želela je, da jo pokopljejo med uboge. Na njenem pogrebu se je zbralo ogromno ljudi. Kmalu so se na njeno priprošnjo začeli goditi čudeži in petnajst let po smrti je bila razglašena za blaženo. Prusi jo častijo kot svojo deželno zavetnico.

Pripravila Marica

»Marija z nami zdaj živi,«
nam prva žena govori.
»Naj vodi nas do Jezusa,
da sreča v srcu bo doma.«

»Marija z nami zdaj živi,«
Krstnik to glasno govori.
»Marija blizu je bila,
še zdaj je sonce vrh neba.«
Ljudska

Molitve nekoč

Marija je po polju šla,
je v rokah nesla Jezusa.

Pa tam sem videl Jezusa,
Marijo, svetoga Jožefa.

Pa fantiča je srečala,
le milo ga je pitala.

Pred njo so cvele rožice,
za njo so šle sirotice.

Pa kaj si fantič tak vesel,
da si tak leipo pesem pel?

Sirotice zapuščene,
od ljudi so zavržene.

Pa kaj bi ne bil vesel,
ker sem pri sveti maši bil.

Od ljudi so zavržene,
pri Bogu so usmiljene.

Ljudska iz Črenšovcev

Začetki šmarnične pobožnosti gotovo segajo že pred leto 1815, ko je papež Pij VII. pobožnost meseca maja potrdil in obdaril z odpustki. S pobožnostjo, ki so jo poimenovali Marijin mesec, so začeli v Rimu, od koder se je hitro razširila po vsej Italiji, Nemčiji in Franciji. V Nemčiji je nadomestila praznovanje ob poganskem »majskem drevesu« (Maibaum). Tudi v Sloveniji so jo z veseljem sprejeli.

Slovenskega maja si ne moremo predstavljati brez šmarnic – vsakodnevne ljudske pobožnosti Mariji v čast. Pobožnost te vrste poznajo tudi drugod po svetu, pri nas pa je leta 1855 dobila izvirno ime po cvetlici, ki ta mesec cvete po naših gozdovih in vrtovih. Že leta 1842 je Davorin Trstenjak objavil prevod francoske knjige Mesec Marije, leta 1851 so s pobožnostjo začeli ljubljanski bogoslovci, v naslednjih nekaj letih so jo spoznali tudi drugod in zdaj ni cerkve ne vasi, kjer se ne bi zbirali k branju »šmarnic«, molitvi lavretanskih litanij in petju Marijinih pesmi, med njimi tudi nekaj posebnih – šmarničnih. Slovenskih šmarničarjev, piscev knjig za to pobožnost, se je od Janeza Volčiča zvrstila še cela vrsta, tudi v letih po zadnji vojni so izhajale šmarnice vsaj v razmnoženi obliki. Njihova vsebina ni bila vedno izključno marijanska, verniki so ob branju in poslušanju spoznavali tudi različne

svetnike in svetniške osebnosti pa nekatere verske resnice, tako da so bili v tem mesecu udeleženci deležni intenzivnega verskega pouka. Kratko zgodovino šmarnic je M. Breclj objavil v Ognjišču 1988, št. 5, mednarodni javnosti jo je predstavil A. Štrukelj na 10. mariološkem kongresu leta 1987 v Kevelaerju (Bogoslovni vestnik 1988, 147–153).

VIR: Leto svetnikov, 2, 1999. Smolik, M., ur., Celje, Mohorjeva družba, str. 278

Pot do ljubezni

Za majhno latvico vode
boš nudil obilno kosilo.
Globoko se boš poklonil,
Za novčič iz bakra
dal boš bogat zlatnik,
in če ti kdo reši življenje,
mu boš z življenjem plačnik.

So besede, ki lahko veliko dajo, ali besede, ki ti lahko veliko vzamejo, za nekatere pa so lahko tudi brez pomena.

Ljubezni se ne da kupiti. Ne med fantom in dekletom, ne med možem in ženo, ne med starcem in starko. Niti je ne moreta kupiti dva soseda ali dva prijatelja. To je globoko in lepo čustvo. Lahko si ga pridobiš, toda zanj je včasih potrebna velika mera potrpežljivosti, požrtvovalnosti, spoštovanja, razumevanja in tudi velika mera molitve. Radi bi bili ljubljani, toda v zameno smo pripravljeni prav malo storiti. Zavedati pa se moramo, da se je potrebno za vse na tem svetu truditi. Nič ne pride samo od sebe, ne majhne in ne velike reči. In ljubezen sodi med te poslednje velike reči. Ko hiti mimo tvojih vrat neznana oseba in te poprosi za kozarec vode, ti pa ji ponudiš kozarec soka; ko stopaš po ulici mesta in stisneš v pest »prosjaču« bankovec, ki si ga mislil v bližnji kavarni porabiti za kavo; ko na ljubljanskem Tromostovju kupiš šopek prvega teloha od v črnino oblečene stare ženice in si ji s tem vsaj za »pikico« izboljšal njen jutri; takrat si si utrl pot do ljubezni. In po njej se splača stopiti. Ne obupuj, pojdi po njej, saj nisi sam.

KO NIMAŠ, PA LJUBIŠ, NAJDEŠ VSE V VSEM. ČETUDI IMAŠ VSE, PA LJUBEZNI NIMAŠ, V NIČEMER NE NAJDEŠ NIČESAR.

Ljudmila

Tako je bilo včasih v Ledinskih Krnicah.

Ob zimskih večerih smo se kot otroci igrali, pomagali pri kmečkih opravilih in ostalih delih. Pozimi smo smučali. Smuči smo si naredili kar sami ali pa so pomagali starši. Smučke so bile v glavnem iz jesena. Najprej smo nažagali deske, če pa je bil lep les, smo jih cepili. Po modelu smo zaokrožili vrh smučke. Najprej smo les zmočili in

ga sušili v peči. Če se je dalo kupiti železo, smo ga kupili, če pa ne, smo pa naredili jermene kar iz odpadnega usnja. S posebnim obličem smo naredili tudi utore. Smuči smo izdelovali do 2 metra dolge. Zmerom smo jih namazali z voskom ali parafinom. Smučke smo najprej segreli, nato mazali –vosek se je bolje prijel.

Opravljali smo kmečka dela, popravljali orodja, delali v hlevu, delali rezance (mešali slamo in otavo in malo posolili – in živina je jedla). Morali smo tudi sušiti.

Sejali smo ječmen, jaro pšenico, oves, proso, ajdo, redko koruzo.

Nabirali smo zelišča: arniko, šentjanževko, koprivo, lipo, bezgovo cvetje, borovnice, lešnike.

Arniko, šentjanževko in lipovo cvetje smo prodajali v zadrugo (Idrija, Žiri, Logatec). Nabirali smo gobe za prodajo: jurčke, gobane, lisičke.

Koline so bile družinski praznik. Najprej so se zbrali sosedje: gospodar in mesar sta šla iskat prašiča. Mesar ga je »zavičil«, nato sta ga privlekla iz hleva. Najraje sem držal za zadnjo nogo, ker je manj otresala. Zgornjo je vedno držal tisti, ki je bil močnejši in bolj spreten. Najprej so dali glavo stran in jo »mavžali«. Največkrat smo to naredili otroci. Biti smo morali spretni, Če smo dali preveč kropa, so »kumine« kar otrpnile (zaparile). Podbradek smo dali na sušenje, nato smo dali

prašiča iz kože, odstranili kremplje in jih tudi mavžali. Kremplji in ušesa so bili za »žovco«.

Nato smo razkosali prašiča, odstranili drobovje in dali ostalo meso hladit. Najbolje je bilo, da smo delali ob stari luni in da je bilo hladno. Čreva smo oprali v koritu, ki je bil v potoku. Najprej smo jih spraznili – debelo črevo smo obrnili, drobno črevo smo tudi obrnili in ožlemali. Nato smo jim dodali dišave in jih namočili v vodo s česnom, repo, limono, kolerabo, korenjem.

Lepe kose mesa smo dali za sušenje, obrezke pa za klobase in salame. Na kolinah smo najprej jedli jetrca, pražena s čebulo, in krompir ali polento. Nato smo delali krvavice: zmešali smo ješprenj, riž, dobre ocvirke, mast, meto, poper in kri ter sol.

Klobase smo delali iz obrezkov mesa, ki smo jih zmleli skozi mrežo z 8 mm luknjami. Dodali smo sol, česnovno vodo, poper (če je česen prisoten, tam meso počrni). Stegna ali plečeta nismo uporabili za klobase.

Po vojni smo začeli tudi z delanjem salam. Meso zanje pa smo mleli z desetico. Špeh smo narezali na roke.

Priprava salamorije

V posodo za salamorijo damo spodaj večje kose, na vrh manjše: »kremenatalne«, pleča, krače, rebra, podbradek, kremplje in glavo, ki smo jo razkosali na 4 dele. Na kg mesa se uporabi 4 do 5 dkg in zalije s prekuhano soljeno in ohlajeno vodo. Salamorija je stala do 14 dni. Dobro je, da je stegno ločeno od ostalega, ker rabi

dlje časa za nasolitev. Manjše kose torej prej poberemo ven.

Ko smo meso vzeli iz salamorije, smo ga malo zbrisali in obesili v »ravfkamro«. Po treh dneh smo v meso spustili dim. Ta ni smel biti prevroč. Dimilo se je z dimom, ki so ga dajala obvezno bukova drva ali sadno drevje.

Sušenje je trajalo en mesec. Nato smo kose mesa zavili v papir in dali v kaščo.

Zapisano po pogovoru z Jakobom. Janez T.

Običaji velike noči

Cvetna nedelja je bila začetek praznovanja velike noči. Začeli smo nabirati material za butarice: bršljan, oljka, pomaranče, vrbe, leskove palice, bodičevje, brin, hrastovo ali bukovo listje.

Po evharistiji smo butare postavili v kot, male butarice pa smo dali v Bohkov kot. Te so namenjene za blagoslov hiše v primeru hude ure (neviht in podobno).

Tudi danes praznujemo cvetno nedeljo v spoštovanju do drugega in v ljubezni do sočloveka.

Obiskali smo vse evharistije v velikem tednu, posebno mi je ostala v spominu zadnja večerja (četrtek), kjer smo videli, kako duhovnik umije noge starejšim občanom (apostoli). Takrat zvežejo zvonove.

Zelo všeč mi je bilo tudi petje zborov med evharistijo. Za konec pa je duhovnik spraznil oltar in najsvetejše postavil na drugo mesto.

V petek smo imeli popoldne križev pot, ki je bil zelo slovesen. Zvečer ni bilo evharistije, ampak slavljenje križa. To je edini dan v letu, ko ni maše. Ta dan smo pripravljali hrano za k žegnu: orehovo potico, tudi pehtranovo, kruh, šunko, jajca, ki smo jih nekaj obarvali obvezno rdeče, nabrali smo hren. Žegen je obvezno pripravila mama in najmlajši otrok. V soboto smo komaj dočakali, da so vaški fantje prinesli ogenj. Zadišalo je po vsej hiši. Nato smo šli pripravljat žegen.

Žegen smo lahko začeli jesti šele po vstajenjski procesiji. Zvečer je bilo potrebno iti na vigilijo in tu se začne slavlje Kristusovega vstajenja. Za

konec pa s prisotnostjo ob procesiji oznanjamo veselo novico vstalega Kristusa po ulicah. Vrnili smo se v cerkev, utrujeni in zelo veseli. Vzdušje nam je popestrila tudi godba. Ko pa pridemo domov, se postavi na mizo žegen. Ob njem se je zbrala cela

družina in po molitvi, ki jo je vodil gospodar (oče), začeli jesti. Razdelila se je med vse, tudi živali so jo bile deležne.

V spominu so mi ostali tudi trenutki, kako so se sekali pirhi, to je metanje kovancev v pirh. V glavnem so to delali fantje, dekleta smo le opazovale. Nekoč je bila tudi atrakcija spuščanja pirhov po deski. Ob kolikor pirhov je udarilo jajce, toliko je bilo tvojih. To vse se je delalo v ponedeljek.

Tombola v DMM

»Ana, igramo tombolo in se imamo zelo zabavno! Brat mi je zadel fičota.« Jaz pa sem bila na tombolah v Ljubljani, Brežicah, Krškem. Na neki tomboli je vneti igralec prodal hišo za srečke in nato si je od mene sposodil denar, da se je lahko vrnil domov.

Že v stari Jugoslaviji sem na tomboli dobila kokoški in sem jih peš nesla domov v Log. Nato sem prodajala njihova jajca branjevkam. Glavni dobiček je bilo kolo.

Tombola – včasih je bila v mnogih krajih. Glavni dobiček v šestdesetih letih je bil skoraj vedno avto, kar je bilo več kot v Logatcu. Dobro se spominjam velikega panoja, na katerega so obešali izžrebane številke. Mi smo imeli mali listek, na katerem je bilo petnajst števil med 1 in 90. Prvi dobiček je bil, če si imel tri številke v vrsti, nato štiri, potem pet. Terna, činkvina in ko so bile vse izžrebane, je bila tombola. Nekateri so imeli po deset ali dvajset listkov in so lovili samo tombolo. Največkrat ni bilo od tega nič. Če si preveč lakomen, Bog že tako obrne, da je prav. Srečke si lahko kupil povsod. V vseh trgovinah, prodajalnah, kioskih. Po tomboli je bila veselica s hrano in pijačo. Običajno je igral kakšen dober ansambel. Za hrano in pijačo so skrbeli gasilci ali pa trgovke iz Mercatorjevih trgovin. V Logatcu je tombolo pripravila največkrat smučarska zveza, ki je bilo najmočnejše društvo, posebno še skakalci. To so moji spomini na tombole.

M. B.

Butarice

Srečanje kofetkarjev 12. aprila 2019 – tokrat je bilo v avli recepcije. Pridružili so se nam prostovoljci Karitasa, izdelovali smo butarice. Tokrat smo pecivo in sok dobili na koncu dela.

Najprej smo dobili navodila mojstra Janeza Trčka, kako se lotiti dela. Sam jih vsako leto naredi 20 do 40, kakor je naročilo oz. povpraševanje. V Dom je prišel na povabilo moderatorke Terezije. Tu vsebujejo butarice 7 vrst zelenja: leska (3 kom.), v sredi kol za oporo, vrba, oljka, brinje, bršljan, suha bukev in

resje. Razlaga je nekako taka: Oče – Sin – Sv. Duh in naši zakramenti, ki jih v življenju prejmemo – vse to je nam v oporo, da ne omagamo. V vsaki pokrajini so malenkostne spremembe, bistvo pa je povsod enako. Butarice nosijo otroci k blagoslovu. Držijo jih ves čas pokonci. Doma vejice zataknejo za križ, dajo v kot, kjer je oltarček. Gospodar nese blagoslovljeno vejico za tram gospodarskega poslopja, na njivi pa jih vtaknejo v zemljo. Že naši predniki so z veseljem in ljubeznijo izdelovali butarice, otroci so se te izdelave naučili doma.

Najprej se z vrvico ovijejo palice do vrha. Tu morata biti leska in vrba, prvi trije komadi, v sredini je še kol za stabilnost. Nato dodajamo zelenje: bršljan, oljko, suho listje bukve, resje, brinje ... Bolj cenjen je bršljan, ki vsebuje še jagode. Tako nastanejo različno veliki izdelki, po želji izdelovalca. Nekateri so okrašeni še s pomarančo.

Skrbne roke so nam dostavile material za izdelavo butaric. Navzoči smo opazovali in posnemali učitelja in uspeli z izdelavo. Vsi smo bili pozitivno ocenjeni. Ker nekateri stanovalci nimajo več gibčnih prstov, so vejice zelenja strigli, drugi pa podajali izdelovalcu.

Izdelali smo več butar, velika je bila namenjena Domu MM, ki smo jo tudi nesli k blagoslovu.

Ob koncu srečanja se gospodu Janezu Trčku zahvaljujemo za vse napotke. Nekaj si bomo že zapomnili, ker smo ga gledali pri delu. Njemu, članicam Karitasa, Kofetkarjem in ostalim želimo lepe, doživete praznike.

Članica Kofetkarjev

Srečanje Kofetkarjev na veliki petek, 19. aprila, ob 13. uri v Jožefovi dvorani.

Veliki teden, raba platna za projekcijo slik – pa smo ugibali, kdo je skriti gost. Prišel je kot romar, oziroma popotnik, s klobukom, nahrbtnikom in popotno palico. Izvedeli smo, da je mož Rusinje Ilonke, ki nam je že predstavila svojo domovino Rusijo – Gorazd Bradač. Že tretjič je romal po

Jakobovi poti. /Santiago de Compostela/.

Sveti Jakob je zaščitnik ribičev in kmetov. Gost se je odpravil po francoski romarski poti. Tu se srečujejo romarji iz vsega sveta.

Najprej se zglasijo v uradu, kjer dobijo seznam prenočišč: državnih, zasebnih, cerkvenih. Postaviš se v vrsto – če se slučajno oddaljiš za hip, postaviš na tla svoj nahrbtnik. V prenočišču malenkosti sami operejo. Na poti so povsod smerokazi: Jakobova školjka, vsak kraj ima svojo barvo. Po tej poti so hodili že stari Rimljani. Nevšečnosti na poti so potepuški psi. Gospod Gorazd si je oskrbel navadno, leseno palico – za oporo pri hoji in za nadležne pse. Ko ga je bolela rama, je s palico od spodaj pridržal nahrbtnik, da jo je razbremenil. Noge si je namazal z vazelinom in ni dobil žuljev.

Ob cesti so prenočišča – različno medsebojno oddaljena. Romarji so veseli vodnjakov ob poti, da se oskrbijo s pitno vodo. Najprej se je vzpenjal po francoski strani Pirenejev. Pot je dolga 820 km. Ko je prišel med Baske, je našel prijazne ljudi. Gojijo veliko rož. Ob cesti je kip romarja iz železa. Do cerkve sv. Jakoba je prišel ob času procesije.

Pokrajina je zaradi zemlje vsa rdečkasta, veliko je vinogradov. Ob poti je naletel na dve pipi: ena za vodo, druga za vino – za romarje je oboje zastoj.

Ko zazvonijo zvonovi, njihov zven ni tako močan kot pri nas. Tam živi veliko štokelj.

Romarji so različni po narodnosti: veliko je Špancev, Italijanov, Nemcev, Poljakov in drugih. Planota, po kateri se hodi, meri 400 km², vročina pa je med 30 do 40 stopinjami C. Včasih je tudi od 3 do 5 ur do naslednjega prenočišča. Ob poti je videl tudi nekaj križev – romarja je zadela kap. V vaseh so ljudje povezani med seboj. Spominja se

dogodka, ko so romarji spali, so domačini vso noč krasili ulico z rožami in barvastimi kamni. Zjutraj so lahko občudovali njihove umetnine. Jakobova pot pelje na nekem mestu dobesedno med ruševinami stare cerkve.

V bližnjem mestu je katedrala iz zgodnjega krščanstva. Vidiš pa take umetnine, kjer občuduješ vse – razen vstopnine /Sagrada familia/.

Romarska pot se vije preko 750 m dolgega mostu – prav tu se vršijo viteški turnirji. Te mojstrovine je ustvaril arhitekt Gaudi, tako pomemben kot je pri nas Plečnik. V stavbi se nahaja škofijski urad. Romarska pot vodi navzgor. Na najvišji točki se nahaja železni križ. Tu romarji molijo, prinašajo kamenčke ... V nekem kraju je naletel tudi na red templarjev. Dalje se pot vije skozi kostanjev gozd – drevesa so zelo stara. Naslednja pokrajina je Galicija. To je revna pokrajina, ljudje pa rahlo malomarni. Značilni so kamniti križi, podobe so na obeh straneh. V pokrajini je tudi 12.000 silosov – na podstavkih, dvignjeni so od tal in to zaradi miši.

Galicija leži blizu Atlantika, kjer pogosto dežuje, ceste so blatne, vse je pa lepo zeleno. Tu uspevajo evkaliptusovi gozdovi.

Vsake 100 km je znak Camino, kažipot za romarja. Gospod Gorazd pove tudi zgodovinsko izpričani dogodek: malovernemu duhovniku se je med sv. mašo vino spremenilo v kri ... 15 km pred Santjagom je papež imel sv. mašo ob svetovnem kongresu mladih.

Pred cerkvijo je slika – potrdilo o prehojeni poti. Ob prazniku imajo tu ognjemet. Mestna vrata zaprejo, kadar je velika množica. Vsi sedijo po tleh. Prikažejo se posnetki iz zgodovine tega mesta in sledi veličasten

ognjemet.

Sledilo je vprašanje: Kdo in zakaj roma po tej poti? Odgovor: ljudje različnih značajev, ob udarcih življenja, za pravo smer, v premislek; malo je res vernih, ki iščejo smisel življenja! Naš romar je tri četrt poti prehodil sam, ostalo v družbi. TO ROMANJE VLEČE, da ga

ljudje ponovijo, lahko v celoti ali le del poti. To sta nam povedala tudi zakonca Sitar.

Hvala za obisk!

Članica Kofetkarjev

Tako pestrega popoldneva pa že dolgo ne

Tako pestrega popoldneva pa že dolgo ne. Krasno. Po par minutah »službe« je prišel zakonski par na ogled razstave. Ko sem se vračala iz prvega nadstropja, kamor sem šla po ključe, srečam tudi drugi zakonski par, ki je šel na obisk. Zakonca sta mi potožila, da je bilo nekaj dni zelo pusto, ker ni bilo nikogar v recepciji. Potem so prišli še na ogled razstave iz Rakitne. Bila je tudi neka gospa, ki mi je prišla povedat svoje težave. Potem sem pazila deklico, ki ni hotela na obisk k svoji babici. Ko so prišli na razstavo iz Rakitne, so bili tudi zelo navdušeni nad izdelki, ki so v predverju. Saj je res, to dela Dom zelo domač in igriv. Hvala ge. Saši za čudovit ambient. Vredno je priti na ogled vseh ustvarjanj izpod tvojih pridnih rok. Tudi to je glas, ki gre v deveto vas. Danes je bil res zanimiv dan.

Bogu hvala za ljudi, ki znajo ustvarjati, za ljudi, ki jih zanima umetnost, posebno pa za ljudi, ki pridejo lajšat dolge popoldneve sorodnikom, znancem in prijateljem.

Marija K.

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- ČETRTEK, 9. 5. 2019, ob 9.30: babica pripoveduje;
- ČETRTEK, 9. 5. 2019, ob 20. uri: predavanje za odrasle v JD;
- PONEDELJEK, 13. 5. 2019, ob 9. 10: sladke dobrote;
- SREDA, 15. 5. 2019, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- SREDA, 15. 5. 2019, ob 9.30: humorističen skeč prostovoljk iz Loga;
- ČETRTEK, 16. 5. 2019, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- TOREK, 28. 5. 2019, ob 8. 30: romanje stanovalcev KD na Brezje;
- SREDA, 29. 5. 2019, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 30. 5. 2019, GOSPODOV VNEBOHOD: sv. maša v cerkvi;
- ČETRTEK, 30. 5. 2019, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Vincencij Kunstelj

Jakob Brence

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Izgubljena črka

V spodnjih dveh kvadratih so se črke med seboj pomešale in ena se je izgubila. Najdimo tisto, ki se je izgubila!

B	P	I	Š	F
L	U	C	Z	M
D	A	S	V	J
Ž	G	K	N	O
H	R		Č	T

Z	H	D	B	O
C	L	V	T	R
N	U	S	Ž	F
K	A	I	Č	J
E	P		M	Š

SMEJALNICA

»Kako je bilo v bolnici«, vpraša Francelj svojega soseda.

SOSED: »Odlično. Hrana dobra, osebje prijazno. Ena luštna in mlada sestra mi je pa vsak dan trikrat prinesla posodo.«

FRANCELJ: »Pa ne, da si si moral sam kuhati ...?«

BREZ UŠES: Nova stranka stopi v frizerski salon in mojster takoj opazi, da je stranka brez obeh ušes. Prijazno in s strahom ga vpraša: »Ste se že kdaj strigli pri nas?«

STRANKA: »Ne, ne. Ušesa sem izgubil v avtomobilski nesreči!«

Zapisala Danica K.